

Uden at indlade os i en dybere Underfølgelse om Principerne for Beskatning i Almindelighed, indskrænke vi os til at udtale, at ligesom vi vilde finde Betænelighed ved det Skattesystem — det være sig i Staten eller Kommunen — hvorefter det Beløb, der udføres til Dækning af Udgifterne, ubelukkende skulde tilveiebringes ved rene personlige Afgifter, saaledes vilde det efter vor Formening paa den anden Side være nok saa betæneligt at gaae til den modsatte Yderlighed, nemlig at ordne Skattesystemet saaledes, at Afgifterne alene hvile paa og udredes af de faste Eiendomme. Allerede for en Række af Aar tilbage i Tiden har man Udtalelser fra en Regjeringsmyndigheds Side, der vise, at man allerede dengang ikke var blind for de Misligheder, som en Forøgelse af Skatterne paa de faste Eiendomme medfører (see Rancell. Skrivelse 19de Februar 1833), men desuagtet har der dog vedligeholdt sig en Tilbøielighed til at lægge de forøgede Udgifter, som den friere Udvikling i de senere Aar har givet Anledning til, hvad Landet angaar, alene paa Hartkornet. Dette gjælder ikke blot om de Udgifter, der ere medgaaede til Foranstaltninger, der vedkomme Sogne-, Herreds- og Amts-Kommunerne — i hvilken Henseende vi kun vilde nævne Forbedringen af Skolelærernes Naar, Afløsningen af Sognefogdernes Fritagelse for forskjellige Afgifter og Byrder, Forvandling af Kjørselspligten til en Pengepræstation, Udredelse af Distriktsheste, Udgifter til Forebyggelse af smitsomme Sygdomme blandt Huusdyrene og til Opsørelse af Thing- og Arresthuse samt Arbeids- og Sygeanstalter o. a. fl. — men ogsaa om de Udgifter, der ere medgaaede til Tilveiebringelse af Indretninger for større Kreds — t. Ex. Opsørelse af Daareanstalter for Landets forskjellige Provinde. — Der høres derfor ogsaa jævnlig Klager over Forøgelsen af Hartkornsbyrderne, og om disse dog maaskee ikke i Almindelighed kunne siges at være uoverkommelige, maa det dog erkendes, at de, navnlig i enkelte Egne, ere stegne i en Grad, der er foruroligende og lægger et betydeligt Tryk paa Eiendommene, hvis Værdi derved nedsættes. Det turde derfor være paatide, at der heri skeer en Forandring, nemlig saaledes, at en deel af Amtskommunens Udgifter tilveiebringes paa

anden Maade, t. Ex. ved en Formue- og Leiligheds- eller en Indkomststat. Der turde saameget mindre være nogen Betænelighed herved, som en af de Amtskommune-Udgifter, der afholdes af Amtsrepartitionsfonden, og altsaa hviler paa Hartkorn, nemlig Udgiften i Anledning af Delinkventfager, tidligere har for endeel været lignet paa Formue og Leilighed. Vi skulle i denne Henseende tillade os at oplyse Følgende. Allerede ved Reskript af 10de November 1741 blev det bestemt, at $\frac{5}{100}$ af den Andeel af Delinkventomkostningerne, som paa Bornholm faldt paa Landet, skulde lignedes paa Hartkornet, medens $\frac{1}{100}$ skulde lignedes paa Huusmænd og Andre, der ikke besad Hartkorn, efter Tilstand og Formue. Ved Reskript af 2den December s. A. bifaldtes en af Amtmanden i Frederiksborg, Kronborg samt Hirschholm Amter indgiven Forestilling, der gik ud paa, at alle de i disse Amter boende Familier, baade de, der ikke havde Hartkorn, og de, der besad Hartkorn, skulde ved villige Mænd efter Evne og Formue ansættes til Bidrag til Delinkventomkostninger, og endelig blev det ved Forordning af 1ste Juli 1746 § 3, som almindelig Regel for hele Landet, fastsat, at Huusmænd og Andre, Geistlige og Verdslige, som boe paa Landet og ikke have Hartkorn, skulle efter Tilstand og Omstændigheder svare Noget til Delinkventomkostninger. Ligesom imidlertid den i ovennævnte Reskript af 10de November 1741 for Bornholm givne Bestemmelse er, efter ved Rancelli-Skrivelse af 10de Januar 1822 at være modificeret, hævet ved allerhøjeste Reskript af 25de Oktober 1850, saaledes bestemtes det ved allerhøjeste Resolution af 8de December 1819 (Rancelli-Cirkulære 18de Januar 1820), at Budet i Forordningen af 1ste Juli 1746 § 3, der iøvrigt synes ikkun paa enkelte Steder at være bragt til Anvendelse, skulde være ophævet, dog ikke for gamle Kjøbenhavns Amts Vedkommende, idet den særdeles Ligningsmaade af Delinkventomkostninger, som hidtil der havde fundet Sted, skulde indtil videre vedblive; men denne Ligning blev imidlertid ikke efter den Tid benyttet, og blev endelig, som det hedder, indtil videre „suspenderet“ ved allerhøjeste Resolution af 15de Januar 1834. Ved den ovenfor citerede allerhøjeste Resolution af 8de De-